

[Glensgård]

terne gik sammen med venstre og sagde på Marienborgmødet, at nu skulle vi have et betalingsbalanceunderskud på højst 6½ mia kr. Der gik ikke mange uger, før man sagde, at det ikke var decimaler, vi skulle diskutere. Nu er vi altså kommet i den situation, at vi taler om et betalingsbalanceunderskud i 1979, der bliver mindst dobbelt så stort som det, man forudsagde på Marienborgmødet.

Hvad sker der så? Jo, man fremsætter forslag til en ny finanslov, og den kommer til at bygge på det samme betalingsbalanceunderskud. Et finanslovsforslag, som ved sin fremsættelse i august måned byggede på et underskud på ca. 41 mia kr. Så kom der under valgkampen et nyt skøn fra regeringens egne økonomer, som sagde, at nu ville underskuddet blive godt 44 mia kr., og så tør statsministeren stille sig op her ved åbningsdebatten og sige, at man fortsat vil spare 2½ mia kr.

Vi kommer altså til at køre med et underskud på finansloven i 1980, som bliver større end det, SV havde aftalt, efter at de havde gennemført besparelser på 2½ mia kr. Det er de forudsigelser, som regeringen selv har: en gældsætning af det danske land.

Nu nytter det jo nok ikke ret meget at spørge socialdemokraterne om, hvor lang tid de ønsker at gennemføre en klaring af Danmarks problemer ved at optage indenlandske og udenlandske lån. Det har vi spurgt om i flere år og ikke fået svar på, så det bliver nok ikke bedre, men ved denne lejlighed, hvor vi har fået en ny finansminister, vil vi dog alligevel gerne høre, om regeringen har nogen forudsigelse om, hvor lang tid man forventer at skulle finansiere et stadig stigende underskud på finansloven ved hjælp af indenlandske og udenlandske statslån.

Men det samme spørgsmål – og det er sådan set mere interessant – skal også stilles til venstre og det konservative folkeparti: hvor lang tid ønsker I at tage medansvar for en finanslov, der bygger på, at underskuddet skal finansieres ved hjælp af lån? Efter finansloven for 1980 skal vi optage 48 mia kr. i lån. Det var ganske vist den finanslov, der blev fremsat forslag til i august måned 1979, så der er formentlig kommet et nyt skøn, som viser, at vi skal op på at tage tage lån hjem i størrelsesordenen godt 50 mia kr.

Jeg vil gerne spørge hr. Poul Schlüter, som under valgkampen stillede sig op som den, der skulle lede et alternativ til den socialde-

mokratiske regering: hvis man havde fået en sådan regering, hvor mange milliarder kroner skulle der så optages i indenlandske statslån i 1980? Skulle det i stedet for 50 mia kr. være 40 mia kr.? Skulle det være 30 mia kr.? Skulle det være 20 mia kr.? Eller hvilket beløb? Man har jo aldrig fortalt vælgerne, hvad man ville. Men satte nogle store annoncer i aviserne, hvor man fortalte, at man ville spare et eller andet sted mellem 2 og 5 mia kr. Ja men et beløb på mellem 2 og 5 mia kr. på en finanslov, som har et underskud på 44,4 mia kr., er jo som en dråbe i havet. Men det er åbenbart det, vælgerne kan lide at høre, ikke nogen faglig og saglig snak, men bare nogle store valgkampannoncer, hvor man siger, at vi skal nok løse landets problemer.

Jeg vil gerne spørge hr. Poul Schlüter, der stillede sig op som den store leder: hvor meget ville underskuddet på finansloven for 1980 have været under forudsætning af, at firkløverpartierne havde fået flertal alene? Jeg ved godt, det er en tænkt situation, hr. Poul Schlüter, men det må alligevel være rimeligt at vide, hvad I så ville have gjort. Vi får naturligvis intet svar, fordi det konservative folkeparti jo aldrig nogen sinde har fremlagt noget alternativt finanslovsforslag. Hvorfor ikke? Det er ikke, fordi de ikke har evnerne til det, for det har de. Det konservative folkeparti kan spørge økonomerne i Industrirådet, Håndværksrådet, Landbrugsrådet osv., og de kunne såmænd sagtens hjælpe dem. Men man tør jo ikke, man tør ikke fremlægge en sådan alternativ finanslov, for den ville afsløre, at der ikke ville være ret mange milliarder kroners forskel på en konservativ finanslov og en socialdemokratisk finanslov. Dermed må vi altså også se i øjnene, at den politik, som de konservative gik til valg på, rent faktisk ikke har ret meget at gøre med en politik, der ser anderledes ud end en socialdemokratisk regerings.

Men nu står vi altså i det enorme dilemma og med det store problem for landet, at vi har fået en socialdemokratisk regering igen. Det er i sig selv et stort problem og et stort dilemma, men det er dog endnu værre at høre det konservative landsråd udtale, at det nu gjaldt om at komme ind i et samarbejde med socialdemokratiet.

Af det lovkatalog, som regeringen har fremlagt, er der ikke et eneste lovforslag, som trækker i den retning, vi liberale ønsker.